

2018. DECEMBER 6.
XXVIII. ÉVFOLYAM, 49. SZÁM
WWW.ERDELYINAPLO.RO

Erdélyi Napló

FOTÓ: MAKKAY JÓZSEF

A mócvidéki Abrudbánya magyar főtere

4-5.

Balkán a javából

Az Európai Unió soron következő, hathónapos elnökségére készülő Romániában régóta nem volt ennyire kieleződött harc a különböző politikai táborok között. A belpolitikai helyzet jobban hasonlít egy háborús övezethez, mint egy európai uniós tagország hétköznapijához. Igaz, nem fegyverek ropognak, de szinte olyan hatása van az ország fejlődésére, mintha valódi háború folyna.

E bozótharcban nehéz eligazodnia a gyánútlan szemlélőnek, itt ugyanis nem a mesebeli jó és rossz küzdelmét látjuk. Felszínes lenne úgy beállítani a történeteket, hogy az európaiság, a korrupcióellenes harc és a jogállamiság bajnokaként tetszelgő államelnök, Klaus Johannis és tábora a korrupciós szociáldemokrata kormányzás ámokfutását próbálja megállítani. Az is illúzió, hogy amennyiben sikerülne a mai kormányoldalt megbuktatni, Romániában beköszöntene a Kánaán. Akik egyre szélesebb körben népszerűsítik e forgatókönyvet, arról

feledkeznek meg, hogy az ország már átélte a politikai váltógazdálkodást. És sokan nem emlékszünk, hogy a mai liberális ellenzék mitől lett volna jobb a kormányzás ideje alatt.

Kormányoktól függetlenül Románia az elmúlt száz évben a Balkán oszlopos tagja maradt annak minden negatív következményével együtt. A szász származású, de a tipikus köpönyegforgató román politikus minden ismervét magán hordozó Klaus Johannis szíréhangja semmivel sem cseng szebben, mint a mai ellenzék többi vezéralakjának a csatakiáltása, akik éppen azon dolgoznak, hogy átvegyék a hatalmat. Ha belegondolok, hogy a törpepártját (meg)vezető Traian Băsescu volt román államfő – aki pár éve még kedélyesen koccintgatott a székelyekkel – ma olyan fasisztoid kicsengésű, magyarelles szövegeket mond, hogy azt az egykori nagyrománias Corneliu Vadim Tudor pártelnök is megirigyelné, akkor nincsenek illúzióim afelől: az erdélyi magyarságnak semmi jobbat nem hozna egy kormányváltás.

Nehéz tehát e politikai káoszban eligazodni, és a román politikum észjárásán elindulva még nehezebb valamiféle fogódzót találni az ország megbízható fejlődéséhez. A gazdasági növekedésről szóló statisztikai adatok mögött az emberek legtöbbször nem látnak semmit, vagy csak olyan enyhe változást, amelynek jótékony hatásait egyre kevesebben hajlandóak kívárni. A Nyugat felé történő kiáramlást még inkább serkenti a politikai harcok mögötti kilátástalanság érzete, ami még azokat az apró, de biztató jeleket is lenullazza, ami a jövőbe vetett hitre alapozva itthon tartaná az éppen távozásra készülők derékhadát.

Az összeesküvés-elméleteket kedvelők szerint annyira mégsem lehet korlátolt a mai román politikai osztály, hogy e cirkuszt önerőből, külső segítség nélkül „menedzselje”. Mint ahogyan a világ számos táján idegen érdekek miatt omlanak össze békésnek hitt társadalmak és országok, sejtethető, hogy Románia esetében sem idehaza kell keresni a felfordulást levezénylő „karmestereket”.

Makkay József